

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
8.40- en 8.42-AMVB's	5
Waterwet	6
Ambtenarenrecht	6
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	7
Bijstand	8
Bestuursrecht overig	10
Algemene verordening gegevensbescherming	10
Drank- en horecawet	13
Vreemdelingenrecht	16
Asiel	16
Gemeenschapsonderdaan	18
Vreemdelingenbewaring	19

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 457

ABRS, 25-05-2022, 202201393/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Houten, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 8:55d

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder a, c en i

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. Artikel 8:55d, derde lid, van de Awb biedt de bestuursrechter de mogelijkheid om in bijzondere gevallen af te wijken van de termijn van twee weken uit het eerste lid van dit artikel. Een dergelijk bijzonder geval doet zich hier voor. Nu het college i.c. het doorlopen van de wettelijke voorbereidingsprocedure van afdeling 3.4 van de Awb nodig acht en het windpark dat niet heeft bestreden, is een termijn van twee weken voor het nemen van het nieuwe besluit niet haalbaar.

Beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een besluit door het college op de aanvraag om verlening van een omgevingsvergunning van 12 januari 2019. [...]

2. Het windpark heeft op 12 januari 2019 een aanvraag om verlening van een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, c en i, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo) ingediend voor een windpark met vier windturbines in een lijnopstelling ten zuiden van het Amsterdam-Rijnkanaal ter hoogte van de Goyerbrug in Houten. De omgevingsvergunning was door het college verleend bij besluit van 15 oktober 2019. De Afdeling heeft bij uitspraak van 28 juli 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1679](https://www.ecli.nl/rvs/2021:1679), het besluit van het college van 15 oktober 2019 echter vernietigd. Het college moest daarom opnieuw een besluit nemen op de aanvraag om verlening van een omgevingsvergunning. Omdat de Afdeling na de vernietiging geen termijn voor het nemen van een nieuw besluit heeft gesteld, diende het college na verzending van de uitspraak in beginsel opnieuw te beslissen binnen dezelfde termijn als de termijn die gold voor het vernietigde besluit. Uit artikel 3.10 van de Wabo, gelezen in samenhang met artikel 3:18 van de Awb volgt dat die termijn zes maanden bedraagt. Niet is gebleken dat het college de termijn om te beslissen op de aanvraag om verlening van een omgevingsvergunning met toepassing van artikel 3:18, tweede lid, van de Awb heeft verlengd.

3. Primair verzoekt het windpark de Afdeling om te bepalen dat binnen twee weken alsnog een besluit moet worden genomen. Subsidiair verzoekt het windpark de Afdeling om voor het nemen van een nieuw besluit een termijn van 20 weken vast te stellen vanaf het moment van ingebrekestelling. [...]

4. Vast staat dat het college niet binnen de termijn van zes maanden een besluit heeft genomen. Bij brief van 1 februari 2022 heeft het windpark het college in gebreke gesteld wegens het niet tijdig beslissen. Ook staat vast dat de raad niet alsnog een besluit heeft genomen binnen twee weken na het in gebreke stellen door het windpark. Gelet op het bovenstaande is het beroep gegrond. De Afdeling vernietigt het met een besluit gelijk te stellen niet tijdig nemen van een besluit op de aanvraag om verlening van een omgevingsvergunning van 12 januari 2019.

Het college dient alsnog een besluit te nemen op de aanvraag om verlening van een omgevingsvergunning. De Afdeling zal daartoe een termijn stellen. In dit kader merkt de Afdeling het volgende op.

Artikel 8:55d, derde lid, van de Awb biedt de Afdeling de mogelijkheid om in bijzondere gevallen af te wijken van de termijn van twee weken uit het eerste lid van dit artikel. Een dergelijk bijzonder geval doet zich hier naar het oordeel van de Afdeling voor. Nu het college het doorlopen van de wettelijke

voorbereidingsprocedure van afdeling 3.4 van de Awb nodig acht en het windpark dat niet heeft bestreden, is een termijn van twee weken voor het nemen van het nieuwe besluit niet haalbaar. Aan het primaire verzoek van het windpark voor een termijnstelling van twee weken wordt daarom niet tegemoet gekomen.

De Afdeling komt wel tegemoet aan het subsidiaire verzoek van het windpark, in zoverre dat de Afdeling het college opdraagt om binnen 20 weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen en dit op de wettelijk voorgeschreven wijze bekend te maken. Het standpunt van het college dat deze termijn niet realistisch zou zijn, vindt de Afdeling niet overtuigend. Hierbij betreft de Afdeling dat ter zitting is gebleken dat door het windpark op 13 mei 2022 nadere onderzoeken zijn aangeleverd, zodat er in zoverre geen belemmeringen zijn voor het college om de besluitvorming voortvarend ter hand te nemen.

De Afdeling bepaalt voorts met toepassing van artikel 8:55d, tweede lid, van de Awb dat het college een dwangsom verbeurt voor elke dag waarmee hij de hiervoor genoemde termijn overschrijdt. De Afdeling zal de hoogte van deze dwangsom vaststellen op € 100,00 per dag, met een maximum van € 15.000,00. De Afdeling ziet onvoldoende aanknopingspunten om, zoals het windpark wil, een hogere dwangsom vast te stellen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1492](#)

JnB 2022, 458

ABRS, 25-05-2022, 202005901/1/R4

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 6:3

BESLUIT. Uit artikel 6:3 van de Awb volgt dat tegen het mer-beoordelingsbesluit slechts bezwaar of beroep openstaat voor de belanghebbende die los van de omgevingsvergunning rechtstreeks in zijn belang wordt getroffen door het mer-beoordelingsbesluit. Dit is in ieder geval de beoogde toekomstige aanvrager van die omgevingsvergunning. Aan die persoon wordt namelijk de verplichting opgelegd om een milieueffectrapport op te stellen. I.c. is OOC degene die de aanvraag voor de omgevingsvergunning zal indienen. Dit neemt niet weg dat MACE mogelijk nu ook op zou kunnen komen tegen het mer-beoordelingsbesluit. Daarvoor is wel vereist dat zij aangeeft hoe zij rechtstreeks in haar belang wordt getroffen. Het enkele feit dat zij betrokken is bij de uitvoering van de mestverwerking en in het verleden contactpersoon is geweest, is daarvoor onvoldoende.

[ECLI:NL:RVS:2022:1494](#)

JnB 2022, 459

ABRS, 25-05-2022, 202107143/1/R4

raad van de gemeente Arnhem, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht 1:2

Wet ruimtelijke ordening (hierna: Wro) 6.12, 8.12 lid 4

ONTVANKELIJKHEID. Verwijzing naar het arrest van het EU-HvJ van 14 januari 2021 (Varkens in Nood; [ECLI:EU:C:2021:7](#)). Geen aanleiding wordt gezien om het besluit tot het vaststellen van een exploitatieplan voor wat betreft de (verruimde) toegang tot de rechter anders te behandelen dan het besluit tot het vaststellen van een bestemmingsplan. De ABRS wijst er ook op dat zij al in haar uitspraak van 14 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:786](#), heeft overwogen dat zij als omgevingsrechtelijke zaken de zaken beschouwt over besluiten op grond van

onder meer de Wro. Dat [appellant] en anderen geen zienswijze naar voren hebben gebracht over het ontwerp van het exploitatieplan geeft daarom geen aanleiding om hun beroep niet-ontvankelijk te verklaren.

[ECLI:NL:RVS:2022:1476](#)

JnB 2022, 460

ABRS, 25-05-2022, 202100319/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Tynaarlo.

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 4:5

AANVRAAG. In de Awb is niet voorzien in een niet-ontvankelijkverklaring van een aanvraag. De Awb kent slechts de toe- of afwijzing en het buiten behandeling laten van de aanvraag.

[ECLI:NL:RVS:2022:1489](#)

JnB 2022, 461

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 24-05-2022, LEE 22/1496

minister voor Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening (Autoriteit Woningcorporaties), verweerder.

Algemene wet bestuursrecht 8:81

VOORLOPIGE VOORZIENING. Verzoek om voorlopige voorziening hangende bezwaar. I.c kan een schorsing van het bestreden besluit niet als een zinvolle voorziening worden aangemerkt. Over het daarnaast gevraagde voorlopige rechtmatigheidsoordeel wordt opgemerkt dat dit in beginsel niet aangemerkt kan worden als een voorziening in de zin van de wet. Een dergelijk oordeel is een tussenstap op basis waarvan eventueel een voorziening getroffen kan worden. Dit zou mogelijk anders zijn als een eenduidige rechtsvraag voorligt en de beantwoording daarvan door de voorzieningenrechter richting kan geven in de verdere besluitvorming. Een dergelijke situatie doet zich hier echter niet voor omdat de kern van het geschil een evenredigheidsbeoordeling betreft. Dit hoort bij uitsteking bij de heroverweging in de bezwaarprocedure en leent zich niet goed voor een voorlopige beoordeling door de voorzieningenrechter.

[ECLI:NL:RBNNE:2022:1683](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 462

MK Rechtbank Oost-Brabant, 24-05-2022, SHE 21/386

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Boxtel, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder i

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.2aa

WABO(-milieu). OMGEVINGSVERGUNNING. NATUURTOESTEMMING. BIOLOGISCHE COMBILUCHTWASSER. RAV-EMISSIEFACTOR. De rechtbank stelt vast dat onvoldoende zeker is of de biologische combiluchtwassers het beloofde ammoniakverwijderingsrendement

zullen halen en is daarom van oordeel dat een natuurtoestemming noodzakelijk is. De rechtbank heeft mogelijke beschermingsmaatregelen met partijen op zitting besproken en verbindt extra voorschriften aan de omgevingsvergunning. Een inhoudelijke passende beoordeling is hierdoor niet meer nodig.

[ECLI:NL:RBOBR:2022:2090](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 25-05-2022, 202201393/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2022:1492](#); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Algemeen bestuursrecht”, 457);
- ABRS, 25-05-2022, 202005901/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2022:1494](#); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Algemeen bestuursrecht”, 458);
- MK Rechtbank Rotterdam, 18-05-2022 (publ. 20-05-2022), ROT 20/1151 ([ECLI:NL:RBROT:2022:3882](#));
- MK Rechtbank Rotterdam, 18-05-2022 (publ. 20-05-2022), ROT 20/1206 ([ECLI:NL:RBROT:2022:3885](#));
- Rechtbank Limburg, 13-05-2022 (publ. 20-05-2022), ROE 19/1761 ([ECLI:NL:RBLIM:2022:3686](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB 2022, 463

MK ABRS, 25-05-2022, 202105075/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Medemblik, appellant sub 1.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 3.117, 3.118 lid 1

Wet geurhinder en veehouderij (hierna: Wgv) 6

Verordening fysieke leefomgeving Medemblik 1e tranche (hierna: Vfl)

ACTIVITEITENBESLUIT. Last onder dwangsom manege. Geurhinder. De Vfl is een

verordening waarin op grond van artikel 6 van de Wgv andere afstanden zijn vastgesteld voor veehouderijen als bedoeld in de Wgv. Dat zijn vergunningplichtige inrichtingen. Anders dan uit de door [partij] genoemde uitspraak van de Afdeling van 14 december 2016,

[ECLI:NL:RVS:2016:3322](#), zou kunnen worden afgeleid, betekent dat echter niet dat de in de Vfl opgenomen afstanden niet ook van toepassing zijn op niet-vergunningplichtige inrichtingen.

Een redelijke uitleg van de tekst van artikel 3.118, eerste lid, van het Activiteitenbesluit brengt mee dat de in een verordening op grond van artikel 6 van de Wgv opgenomen afwijkende afstanden ook van toepassing zijn op niet-vergunningplichtige inrichtingen. Daarom zijn in dit geval niet de afstanden uit artikel 3.117 van het Activiteitenbesluit van toepassing, maar de afstanden uit de Vfl. Het voorgaande betekent dat het college er in het bestreden besluit er terecht van uit is gegaan dat de afstand tussen de paddocks en een geurgevoelig object ten minste 50 m, en niet 100 m, moet zijn.

[ECLI:NL:RVS:2022:1495](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2022, 464

MK ABRS, 25-05-2022, 202100295/1/R3

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Ontgrondingenwet

Verordening Ontgrondingen provincie Noord-Brabant 2008 (hierna: Verordening Ontgrondingen) 10 lid 1 onder b

ONTGRONDING. Acceptatie melding van waterschap ontgrondingsactiviteiten op grond van de Verordening Ontgrondingen. Omdat artikel 10, eerste lid, onder b, van de Verordening Ontgrondingen niet in strijd is met de Ontgrondingenwet en aan alle voorwaarden uit dit artikel is voldaan, is de rechtbank terecht tot het oordeel gekomen dat voor de gemelde ontgrondingsactiviteiten een uitzondering op de vergunningplicht geldt en dat de melding kon worden geaccepteerd.

[ECLI:NL:RVS:2022:1500](#)

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 25-05-2022, 202102112/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2022:1475](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2022, 465

MK CRvB, 12-05-2022 (publ. 24-05-2022), 21/406 AW

dagelijks bestuur van GGD Hollands Noorden.

Collectieve Arbeidsvoorwaardenregeling en Uitwerkingsovereenkomst (CAR/UWO) 7:1

AMBTENARENRECHT. ARBEIDSONGESCHIKTHEID IN EN DOOR DE DIENST.

Ter beoordeling ligt voor of sprake is van arbeidsongeschiktheid in en door de dienst als bedoeld in artikel 7:1 van de CAR/UWO. Anders dan de rechtbank, is de Raad van oordeel dat de feiten en omstandigheden die door appellante naar voren zijn gebracht aanleiding geven om te oordelen dat in dit geval sprake was van werkomstandigheden die, objectief gezien, een buitensporig karakter hadden. Nu moet worden aangenomen dat tussen de buitensporige werkomstandigheden van appellante en de psychische arbeidsongeschiktheid een causaal verband bestaat, is bij appellante sprake van arbeidsongeschiktheid in en door de dienst als bedoeld in artikel 7:1 van de CAR/UWO. Hieruit volgt dat appellante recht heeft op een aanvullende uitkering als bedoeld in artikel 7:5, eerste lid, van de CAR/UWO. Besluitvorming over de aanvullende uitkering door het dagelijks bestuur moet nog plaatsvinden. De Raad ziet aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb zelf in de zaak te voorzien door het besluit van 28 september 2018 te herroepen en te bepalen dat bij appellante sprake is van arbeidsongeschiktheid in en door de dienst. Aangevallen uitspraak vernietigd.

[ECLI:NL:CRVB:2022:1098](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 466

MK Rechtbank Midden-Nederland, 09-05-2022 (publ. 25-05-2022), UTR 21/2249

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

Burgerlijk wetboek (BW) 7:670, 7:673, 7:673e

Wet houdende maatregelen met betrekking tot de transitievergoeding bij ontslag wegens bedrijfseconomische omstandigheden of langdurige arbeidsongeschiktheid

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. Het Uvw heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het opzegverbod ook geldt als een IVA-uitkering met verkorte wachttijd is toegekend en dat er geen grondslag is voor compensatie als de arbeidsovereenkomst ondanks dat verbod is beëindigd. Er is niet voldaan aan de voorwaarden om voor compensatie van de transitievergoeding in aanmerking te komen.

11. Omdat de tekst van de wet duidelijk is, is er geen ruimte is voor een andere uitleg. De bedoeling van de wetgever kan daarom geen rol spelen in de beoordeling van deze zaak.

12. In artikel 7:670, eerste lid, van het BW is geregeld dat een werkgever de arbeidsovereenkomst niet kan opzeggen gedurende de tijd dat de werknemer ongeschikt is tot het verrichten van zijn arbeid wegens ziekte. De wetgever heeft in artikel 7:673e, eerste lid, van het BW aangesloten bij dit wettelijk opzegverbod gedurende de eerste twee jaar ziekte. Dat de situatie als hier aan de orde, een IVA-toekenning met verkorte wachttijd, niet genoemd wordt in deze bepaling, betekent niet zonder meer dat sprake is van een omissie. In het BW zijn de uitzonderingen op het opzegverbod uitputtend geregeld. Voor de situatie dat de arbeidsovereenkomst is beëindigd in verband met de toekenning van een IVA-uitkering met verkorte wachttijd gedurende de eerste twee jaar ziekte, is geen uitzondering opgenomen. De wetgever heeft blijkbaar geen reden gezien deze situatie ook onder de uitzonderingen op het opzegverbod te brengen, en heeft daar bij de compensatieregeling aan vastgehouden.

13. Dit betekent dat het Uvw zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het opzegverbod ook geldt als een IVA-uitkering met verkorte wachttijd is toegekend en dat er geen grondslag is voor compensatie als de arbeidsovereenkomst ondanks dat verbod is beëindigd.

14. Het beroep op schending van het evenredigheidsbeginsel slaagt niet. [...]

16. Tussen partijen is niet in geschil dat op de beëindigingsdatum van de arbeidsovereenkomst de periode van het opzegverbod van tenminste twee jaar nog niet was verstreken. Dat betekent dat niet is voldaan aan de voorwaarden om voor compensatie van de transitievergoeding in aanmerking te komen. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2022:1887](#)

Zie voorts de uitspraak van rechtbank Midden-Nederland van 9 mei 2022,

[ECLI:NL:RBMNE:2022:1883](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2022, 467

CRvB, 03-05-2022 (publ. 23-05-2022), 20/1788 PW-PV

college van burgemeester en wethouders van Sittard-Geleen.

Participatiewet (PW) 17 lid 1

**PARTICIPATIEWET. SCHENDING INLICHTINGENPLICHT. NIET TIJDIG INFORMEREN
WIJZIGING WOON- EN LEEFSITUATIE.**

3. Zoals de Raad al eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraak van 15 maart 2016,

[ECLI:NL:CRVB:2016:1059](#)), is het de verantwoordelijkheid van appellant

– als bijstandsgerechtigde – om een wijziging in zijn woon- en leefsituatie tijdig op de juiste wijze en aan de juiste afdeling van de gemeente door te geven. Om die reden mocht appellant er niet van uitgaan, zoals hij heeft aangevoerd, dat de enkele melding aan zijn participatiecoach dat hij uit zijn woning is gezet voldoende zou zijn. Dat artikel 17, eerste lid, van de PW spreekt van ‘college’ en de participatiecoach werkzaam is voor de gemeente en dus voor het college, betekent – anders dan appellant voorstaat – niet dat appellant geen melding meer hoefde te doen bij de juiste afdeling van de gemeente. Bovendien houdt de inlichtingenverplichting niet alleen in dat appellant op juiste wijze en aan de juiste afdeling doorgeeft dat hij niet meer op het woonadres verblijft, maar ook dat appellant doorgeeft waar hij dan wél verblijft. Uit de gedingstukken blijkt dat appellant eerst op 3 juli 2018 op de juiste wijze en bij de juiste afdeling een adreswijziging heeft doorgegeven.

[ECLI:NL:CRVB:2022:1033](#)

JnB 2022, 468

MK CRvB, 03-05-2022 (publ. 23-05-2022), 20/1595 PW en 20/1641 PW

college van burgemeester en wethouders van Krimpen aan den IJssel.

Participatiewet (PW) 17 lid 1

**PARTICIPATIEWET. INLICHTINGENPLICHT. OP GELD WAARDEERBARE WERKZAAMHEDEN.
INTREKKING EN TERUGVORDERING. BOETE. I.c. is sprake van op geld waardeerbare
werkzaamheden.**

4.2. Niet in geschil is dat appellante in de te beoordelen periode op haar Instagramaccount regelmatig foto's heeft geplaatst waarop zij kleding toont met daarbij de vermelding van het kledingmerk of de webwinkel waar de kleding te koop is. Bij sommige van deze foto's is ook een code geplaatst voor korting bij aankoop van kleding. Ook is niet in geschil dat zij hiermee reclame maakte voor de deze kledingmerken en webwinkels. Verder staat vast dat appellante in de te beoordelen periode als model was te zien op de website van ten minste één webwinkel. [...]

4.7.2 Uit 4.7.1 volgt dat appellante onvoldoende inzicht heeft gegeven en onvoldoende objectieve en controleerbare gegevens heeft verstrekt over de omvang van de tegenprestaties die zij in de vorm van kleding heeft ontvangen en over de omvang van haar op geld waardeerbare werkzaamheden. Door het ontbreken van een boekhouding of administratie blijft onduidelijk hoeveel appellante aan inkomsten heeft ontvangen of had kunnen ontvangen. Anders dan zij heeft betoogd, bieden de beschikbare gegevens ook onvoldoende aanknopingspunten om het recht op bijstand schattenderwijs te kunnen vaststellen. [...]

4.8. Het voorgaande betekent dat het college op grond van artikel 54, derde lid, van de PW verplicht was om de bijstand van appellante over de te beoordelen periode in te trekken en op grond van

artikel 58, eerste lid, van de PW ook verplicht was om de gemaakte kosten van bijstand van haar terug te vorderen. [...]

4.17. Uit 4.13 tot en met 4.16 volgt dat moet worden geoordeeld dat de opgelegde boete evenredig is aan de ernst van de overtreding, de mate van verwijtbaarheid en de overige over appellante gebleken omstandigheden.

[ECLI:NL:CRVB:2022:1025](#)

JnB 2022, 469

MK CRvB, 10-05-2022 (publ. 23-05-2022), 20/908 PW

college van burgemeester en wethouders van Weert.

Participatiewet (PW) 18 lid 4 aanhef en onder a, 18 lid 11

Afstemmingsverordening Participatiewet, IOAW en IOAZ Gemeente Weert 2017 12 lid 1

PARTICIPATIEWET. OPLEGGING MAATREGEL. VERLAGING BIJSTAND GEDURENDE ÉÉN MAAND MET 100% I.V.M. NIET NAKOMEN VAN DE VERPLICHTING OM ALGEMEEN

GEACCEPTEEERDE ARBEID TE BEHOUDEN. Het college heeft i.c. niet in redelijkheid tot het oordeel kunnen komen dat er geen dringende redenen waren om de maatregel af te stemmen op de omstandigheden van appellant. Met het bestreden besluit is het college de grenzen van een redelijke wetstoepassing te buiten gegaan.

4.2. Niet in geschil is dat appellant het betaalde chauffeurswerk dat hij deed, heeft opgezegd voor een onbetaalde stage als booking agent. Ook is niet in geschil dat dit werk algemeen geaccepteerde arbeid was. De Raad onderschrijft het standpunt van het college dat appellant daarmee zijn verplichting om algemeen geaccepteerde arbeid te behouden, niet is nagekomen en dat het college in beginsel verplicht was om de bijstand bij wijze van maatregel te verlagen. [...]

4.7.3. In aanmerking genomen wat appellant naar voren heeft gebracht heeft het college in dit geval niet in redelijkheid kunnen oordelen dat er geen dringende redenen waren om de maatregel te matigen. Dit oordeel berust op de volgende overwegingen.

4.7.4. Niet in geschil is dat appellant tot aan de opzegging van het chauffeurswerk goed heeft meegewerkt aan zijn re-integratie. In een door het college opgestelde rapportage van 30 januari 2019 staat dat het werk van appellant als chauffeur het resultaat was van een begeleidingstraject dat onverwacht succesvol was afgesloten. Het was de eerste keer dat appellant een re-integratie- of arbeidsverplichting niet nakwam. En toen appellant het bericht kreeg dat het college niet akkoord ging met de opzegging heeft hij, nog voordat het besluit tot het opleggen van een maatregel was genomen, geprobeerd om zijn opzegging ongedaan te maken.

4.7.5. Appellant heeft met de opzegging weliswaar lichtvaardig gehandeld, maar hij heeft ook onmiddellijk daarna geprobeerd om zijn fout te herstellen. Hij is dus snel tot inkeer gekomen. Inkeer kan, als dit gebeurt nadat een maatregel is opgelegd, onder omstandigheden op verzoek van de betrokkene leiden tot herziening van de maatregel. Dit volgt uit artikel 18, elfde lid, van de PW. Als de inkeer plaatsvindt voordat de maatregel is opgelegd, en de betrokkene al voor die tijd het gedrag vertoont dat het college met oplegging van de maatregel wil bereiken, kan dit een rol spelen bij een beoordeling als hier aan de orde. Zie de uitspraak van

8 oktober 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:3266](#). Het college heeft ten onrechte de inkeer van appellant niet meegewogen bij de beslissing om een maatregel op te leggen.

4.7.6. Verder is niet in geschil dat appellant depressieve klachten had en dat die door de maatregel zijn verergerd. In de rapportage van 30 januari 2019 staat dat appellant ernstige depressieve klachten had en kampte met vereenzaming. Ook staat daarin dat volgens een medewerker van het

begeleidingstraject Toekomst & Arbeid de kans aanzienlijk was dat appellant te maken zou krijgen met een terugval in zijn depressie als een maatregel zou worden opgelegd van 100% verlaging van de bijstand gedurende één maand. Toekomst & Arbeid heeft extra groepstherapie aangevraagd voor appellant omdat de voorgenomen maatregel een grote impact op hem had. Dit bevestigt wat appellant zelf over zijn psychische toestand heeft gezegd. Ook dit heeft het college ten onrechte niet meegewogen bij de beslissing om een maatregel op te leggen.

4.7.7. Uit 4.7.2 tot en met 4.7.6 volgt dat het college niet in redelijkheid tot het oordeel heeft kunnen komen dat er geen dringende redenen waren om de maatregel af te stemmen op de omstandigheden van appellant. Met het bestreden besluit is het college de grenzen van een redelijke wetstoepassing te buiten gegaan.

4.8. Dit betekent dat het hoger beroep slaagt, zodat de aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2022:1089](https://ecli.nl:CRVB:2022:1089)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene verordening gegevensbescherming

JnB 2022, 470

MK Rechtbank Utrecht, 09-05-2022 (publ. 25-05-2022), UTR 21/3403

minister van Financiën, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 6 lid 4, 17, 23 lid 1

Wet politiegegevens 18, 19

AVG. I.c. vallen zowel de selectie van de persoonsgegevens door de drie ambtenaren van de Belastingdienst als de verstrekking van de geselecteerde gegevens door de FIOD aan de Belastingdienst onder de reikwijdte van de AVG en moeten als het verwerken van persoonsgegevens in de zin van die verordening worden verstaan.

Besluit waarbij verweerder het verzoek van eiser om wissing van gegevens heeft afgewezen. [...]

3. De inspecteur van de Belastingdienst heeft naheffingsaanslagen aan eiser opgelegd, waarbij de geselecteerde van de FIOD verkregen gegevens zijn gebruikt. Volgens eiser is dit gebeurd op basis van persoonsgegevens die onrechtmatig zijn verwerkt. Hij heeft verweerder als verwerkingsverantwoordelijke verzocht om de gegevens te wissen. Hij heeft dit verzoek gedaan op grond van de artikelen 17, eerste lid, onder d, 17, tweede lid, en 19 van de Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG).¹ [...]

7. Eisers verzoek en deze daaruit voortvloeiende procedure worden beheerst door de AVG.

Bepalend voor de verdere beoordeling van de zaak is daarom allereerst of sprake is van het verwerken van persoonsgegevens dat onder het bereik van de AVG valt. Daarbij is van belang dat er een strafrechtelijk aspect aan deze zaak zit en dat de AVG bestaat naast de Richtlijn 2016/680.² In de AVG is bepaald dat de AVG niet van toepassing is op de verwerking van persoonsgegevens met het oog op het onderzoek, de opsporing en de vervolging van strafbare feiten, terwijl in de Richtlijn juist is bepaald dat die ziet op de verwerking van dergelijke persoonsgegevens.³ De rechtbank wijst erop dat de AVG als verordening rechtstreeks toepasselijk is in de lidstaten, terwijl de Richtlijn

doorwerkt in de nationale rechtsorde via de implementatie daarvan in het nationale recht, waarop hierna verder wordt ingegaan. Verder is van belang dat onder “verwerking” van persoonsgegevens in de zin van de AVG wordt verstaan het verzamelen, vastleggen, ordenen en structureren van gegevens, en ook het verstrekken daarvan door middel van doorzending of op andere wijze ter beschikking stellen.⁴

8. De wijze waarop de FIOD eisers persoonsgegevens heeft verkregen bij de fiscaal adviseur valt buiten de reikwijdte van de AVG en daarmee buiten de omvang van dit geding. [...]

9. Partijen zijn het er verder over eens en ook de rechtbank stelt vast dat het verstrekken van de geselecteerde gegevens door de FIOD aan de Belastingdienst op 7 januari 2020 moet worden aangemerkt als het verwerken van persoonsgegevens in de zin van de AVG. De persoonsgegevens van eiser zijn toen immers doorgezonden, of in ieder geval “op andere wijze” ter beschikking gesteld. Dat gebeurde op dat moment niet (meer) met het oog op een strafrechtelijk onderzoek, maar met het oog op het fiscale belang.

10. Wat betreft de verwerking van persoonsgegevens verschillen partijen wel van mening op het punt van de selectie die de drie medewerkers van de Belastingdienst in de periode vóór 7 januari 2020 hebben gemaakt. De rechtbank oordeelt allereerst dat de drie medewerkers van de Belastingdienst de bij de FIOD aanwezige persoonsgegevens van de cliënten van de fiscaal adviseur hebben verzameld, geordend en gestructureerd en dat daarom in zoverre sprake is van verwerking van persoonsgegevens in de zin van de AVG.

11. De artikelen 18 en 19 van de Wet politiegegevens geven een wettelijke grondslag voor het verstrekken van politiegegevens aan personen of instanties, op structurele respectievelijk incidentele basis, voor enkele specifiek bepaalde doeleinden. Artikel 19 biedt die grondslag voor incidentele verstrekking direct. Artikel 18 biedt die grondslag voor structurele verstrekking voor gevallen die bij of krachtens algemene maatregel van bestuur zijn bepaald. Laatstgenoemde bepaling is uitgewerkt in artikel 6 van het Besluit politiegegevens bijzondere opsporingsdiensten. De rechtbank oordeelt dat de enkele omstandigheid dat het verwerken van persoonsgegevens op deze wettelijke basis zou zijn gebaseerd niet betekent dat de toepasselijkheid van de AVG is uitgesloten. De rechtbank motiveert dit oordeel hierna, aan de hand van de bepalingen van de AVG en de Richtlijn en de rechtspraak daarover.

12. Hoewel de Richtlijn zoals gezegd betrekking heeft op het verwerken van persoonsgegevens met het oog op het onderzoek, de opsporing en de vervolging van strafbare feiten, is daarin ook de mogelijkheid opgenomen om persoonsgegevens die voor die doeleinden zijn verzameld vervolgens voor andere doeleinden te verwerken. Dat is op grond van de Richtlijn alleen mogelijk als een zodanige verwerking krachtens het Unierecht of het lidstatelijke recht is toegestaan. Daarbij is bovendien bepaald dat wanneer persoonsgegevens voor zulke andere doeleinden worden verwerkt, de AVG daarop van toepassing is.⁵ De rechtbank moet daarom kijken naar de implementatie van de Richtlijn in het Nederlandse recht, en naar de vraag of in dat recht is toegestaan dat strafrechtelijk verzamelde persoonsgegevens voor andere doeleinden worden verwerkt.

13. De Richtlijn is geïmplementeerd door wijziging van de toen al bestaande Wet politiegegevens.⁶ De artikelen 18 en 19 van de Wet politiegegevens zijn inhoudelijk niet gewijzigd bij de implementatie. In de memorie van toelichting van de implementatiewet is het volgende overwogen over de verdere verwerking van strafrechtelijk verkregen gegevens voor andere doeleinden: [...]⁷

14. De rechtbank oordeelt dat uit het voorgaande volgt dat de artikelen 18 en 19 van de Wet politiegegevens de implementatie zijn van artikel 9, eerste lid, van de Richtlijn, voor zover daarin is toegestaan dat strafvorderlijk verkregen persoonsgegevens vervolgens voor andere doeleinden te

verwerken, en dat daarop dan de AVG van toepassing is. Voor dit oordeel vindt de rechtbank bevestiging in het beoordelingskader dat het Europese Hof van Justitie heeft gegeven om vast te stellen of een verwerking van persoonsgegevens binnen de werkingssfeer van de AVG of de richtlijn valt,⁸ en in de uitleg die de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State recent aan die rechtspraak heeft gegeven [Red.: uitspraak van 23-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:574, r.o. 7.2](#)]. Daaruit volgt dat een van de cumulatieve voorwaarden voor de toepasselijkheid van de Richtlijn is dat de bevoegde autoriteit de persoonsgegevens verwerkt met het oog op de voorkoming, het onderzoek, de opsporing of de vervolging van strafbare feiten of de tenuitvoerlegging van straffen, met inbegrip van de bescherming tegen en de voorkoming van gevaren voor de openbare veiligheid. Hieruit moet worden afgeleid dat de omstandigheid dat sprake is van het verwerken van persoonsgegevens op de grondslag van de artikelen 18 en 19 van de Wet politiegegevens niet betekent dat alleen al om die reden de AVG niet van toepassing kan zijn. Bepalend is het criterium of de persoonsgegevens voor een, kort gezegd, strafrechtelijk doel zijn verwerkt of niet.

15. Toegepast op deze zaak leidt dit tot de volgende beoordeling. In het bestreden besluit staat dat informatie is verstrekt op grond van artikel 19 van de Wet politiegegevens, dus op incidentele basis. In de memo [memo] staat echter dat de gegevens uitgewisseld zullen gaan worden op grond van artikel 6 van het Besluit politiegegevens bijzondere opsporingsdiensten, dus (via artikel 18 van de Wet politiegegevens) op structurele basis. Voor de beoordeling maakt het verschil in beide grondslagen echter niet uit, omdat hiervoor is geoordeeld dat het verwerkingsdoel bepalend is: wel of niet met een strafrechtelijk doel. In de memo [memo] staat dat de drie medewerkers van de Belastingdienst in samenspraak met twee anderen “de posten zullen selecteren die voor behandeling door de Belastingdienst in aanmerking komen”. De rechtbank oordeelt dat hieruit geen enkel aanknopingspunt voor verwerking met een strafrechtelijk doel kan worden afgeleid. De Belastingdienst is immers belast met het heffen en innen van belastingen, zodat “behandeling door de Belastingdienst” impliceert dat de persoonsgegevens met het oog op die taak werden verstrekt en niet met het oog op strafrechtelijke vervolging. In het bestreden besluit wordt wel terecht opgemerkt dat het opzettelijk onjuist doen van fiscale aangiften en het opzettelijk niet doen van fiscale aangiften strafbare feiten zijn, maar dat is naar het oordeel van de rechtbank slechts een eventueel gevolg en niet de reden voor de “behandeling door de Belastingdienst”.

16. Uit het voorgaande kan de tussenconclusie worden getrokken dat zowel de selectie van de persoonsgegevens door de drie ambtenaren van de Belastingdienst als de verstrekking van de geselecteerde gegevens door de FIOD aan de Belastingdienst onder de reikwijdte van de AVG vallen en als het verwerken van persoonsgegevens in de zin van die verordening moet worden verstaan. De rechtbank volgt dus in zoverre al het standpunt van eiser, ook over de memo [memo] en de betekenis daarvan voor de toepasselijkheid van de AVG. Dat betekent dat het horen van de door eiser aangedragen getuigen redelijkerwijs niet meer kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. De rechtbank wijst het verzoek daartoe daarom af op grond van artikel 8:63, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht. [...]

17. Medewerkers van de Belastingdienst hebben eisers persoonsgegevens verwerkt door de bij de FIOD aanwezige gegevens te selecteren. Vervolgens was opnieuw sprake van het verwerken van eisers persoonsgegevens toen deze aan de Belastingdienst werden verstrekt. De rechtbank is van oordeel dat de grondslag voor de beide momenten van verwerking in dit geval zowel te vinden is in de algemene wettelijke verplichting van de Belastingdienst op grond van de AWR, artikel 6, eerste lid, sub c, van de AVG, als in de vervulling van een taak van algemeen belang, artikel 6, eerste lid,

sub e, van de AVG, van de Belastingdienst om belasting te heffen, met welke taak de Belastingdienst ook op grond van de AWR is belast.

18. De rechtbank heeft hiervoor geoordeeld dat het doel van de verdere verwerking, nadat de persoonsgegevens onder de FIOD zijn gaan berusten, het heffen en innen van belastingen was. Dat is een ander doel dan het strafrechtelijke doel waarvoor de gegevens oorspronkelijk zijn verzameld. Een dergelijke verdere verwerking van de persoonsgegevens voor een ander doel moet voldoen artikel 6, vierde lid, van de AVG. Daarin staat dat die verdere verwerking onder meer rechtmatig is als zij berust op een Unierechtelijke of lidstaatrechtelijke bepaling die in een democratische samenleving een noodzakelijke en evenredige maatregel vormt om de doelstellingen van artikel 23, eerste lid, van de AVG te waarborgen. Een van deze doelstellingen is (onder e) een belangrijke doelstelling van algemeen belang van de Unie of een lidstaat, met name een belangrijk economisch of financieel belang van de Unie of van een lidstaat, met inbegrip van fiscale aangelegenheden.

19. De rechtbank oordeelt dat het heffen en innen van belastingen in het licht hiervan moet worden aangemerkt als een belangrijke doelstelling van financieel belang van Nederland in de zin van artikel 23, eerste lid, van de AVG. Dat betekent dat de verwerking van persoonsgegevens met het oog op dit doel in het licht van artikel 6, vierde lid, van de AVG rechtmatig was. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2022:1771](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Drank- en horecawet

JnB2022, 471

MK ABRS, 25-05-2022, 202100274/1/A3

burgemeester van Loon op Zand.

Dienstenrichtlijn 10

Drank- en Horecawet (DHW) 8, 27

DRANK- EN HORECAWET. SLECHT LEVENSGEDRAG. DIENSTENRICHTLIJN. Anders dan in eerdere rechtspraak overweegt de Afdeling dat, gelet op het specialiteitsbeginsel, zoals neergelegd in artikel 3:4, eerste lid, van de Awb, de feiten en omstandigheden die worden meegewogen in het oordeel over het levensgedrag van de vergunningaanvrager relevant moeten zijn voor de exploitatie van een horecabedrijf. Die feiten en omstandigheden moeten verband houden met de vraag of het horecabedrijf kan worden geëxploiteerd op een wijze die geen gevaar oplevert voor de veiligheid, de openbare orde en het woon- en leefklimaat. Indien de voorwaarde dat een betrokkene niet in enig opzicht van slecht levensgedrag mag zijn niet nader is gespecificeerd in een wettelijke regeling, beleidsregels of een ander beleidsstuk en de burgemeester een betrokkene zijn levensgedrag in een concreet geval wil tegenwerpen moet de motivering van de burgemeester aan nader aangegeven eisen voldoen.

[...] 1. Op 2 juli 2020 heeft [appellant] een aanvraag gedaan voor een DHW-vergunning voor de exploitatie van zijn [horecabedrijf] in Kaatsheuvel. Bij het besluit van 11 augustus 2020 heeft de burgemeester de aanvraag afgewezen, omdat [appellant] volgens de burgemeester niet aan de eis voldoet dat hij als leidinggevende van een horecabedrijf niet in enig opzicht van slecht levensgedrag is (artikel 8, eerste lid, aanhef en onder b, van de DHW). [...]

[...] Slecht levensgedrag in het licht van de Dienstenrichtlijn, het specialiteitsbeginsel en het unierechtelijk evenredigheidsbeginsel

3.2. Het vereiste dat een leidinggevende of exploitant niet in enig opzicht van slecht levensgedrag is, strekt ertoe het belang van de veiligheid, de openbare orde en het woon- en leefklimaat in de omgeving van het horecabedrijf te waarborgen. In de terminologie ligt besloten dat het om eerder getoond gedrag gaat dat in het licht van deze motieven niet past bij de verantwoordelijkheid die op een leidinggevende van een horecabedrijf rust. Bij de invulling van de eis over het levensgedrag komt de burgemeester beoordelingsruimte toe. Wanneer aan een leidinggevende van een horecabedrijf wordt tegengeworpen dat hij in enig opzicht van slecht levensgedrag is, moet dit per geval door de burgemeester worden onderbouwd. Van geval tot geval zal het verschillen welke feiten en/of omstandigheden aanleiding geven tot tegenwerping van het levensgedrag (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 18 december 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4258](#), onder 4.3). Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 17 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1262](#)) is de exploitatie van een horecabedrijf het verrichten van een dienst in de zin van de Dienstenrichtlijn. Op vergunningstelsels die de uitoefening van dergelijke dienstenactiviteiten reguleren, heeft artikel 10 van de Dienstenrichtlijn betrekking. Op grond van het eerste lid van dit artikel moet een vergunningstelsel gebaseerd zijn op criteria die beletten dat de bevoegde instantie haar beoordelingsbevoegdheid op willekeurige wijze uitoefent. Op grond van het tweede lid van dit artikel, onder d, e en f, zijn deze criteria duidelijk en ondubbelzinnig, objectief en vooraf openbaar bekend gemaakt. Dat de burgemeester beoordelingsruimte heeft, betekent niet dat reeds daarom moet worden gevreesd voor een willekeurige bevoegdheidsuitoefening, die in strijd is met artikel 10, eerste lid, van de Dienstenrichtlijn (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 9 september 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2168](#)). Dat is pas het geval indien van die vrijheid op inconsistente, niet inzichtelijke en niet met de beginselen van rechtsgelijkheid en rechtszekerheid strokende wijze gebruik wordt gemaakt. Artikel 10 van de Dienstenrichtlijn verzet zich dus in beginsel niet tegen vergunningscriteria bij de toepassing waarvan het bevoegd gezag beoordelingsruimte toekomt. Wel vereist artikel 10, tweede lid, van de Dienstenrichtlijn dat in zo'n geval vooraf duidelijk is wanneer aan die criteria wordt voldaan (zie punt 58 uit het arrest van het Hof van 8 mei 2013, [ECLI:EU:C:2013:288](#), Libert). Die specificatie kan zijn vastgelegd in de wettelijke regeling van het vergunningstelsel, maar dit kan ook plaatsvinden op bestuurlijk niveau, zoals in een beleidsregel of een ander beleidsstuk. De Dienstenrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie staan daaraan niet in de weg. Anders dan in eerdere rechtspraak (onder andere de uitspraak van 10 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1099](#)), waarin is overwogen dat geen beperkingen zijn gesteld aan de feiten of omstandigheden die bij de beoordeling van het levensgedrag mogen worden betrokken, overweegt de Afdeling dat, gelet op het specialiteitsbeginsel, zoals neergelegd in artikel 3:4, eerste lid, van de Awb, de feiten en omstandigheden die worden meegewogen in het oordeel over het levensgedrag van de vergunningaanvrager relevant moeten zijn voor de exploitatie van een horecabedrijf. Die feiten en omstandigheden moeten verband houden met de vraag of het horecabedrijf kan worden geëxploiteerd op een wijze die geen gevaar oplevert voor de veiligheid, de openbare orde en het woon- en leefklimaat.

Indien de voorwaarde dat een betrokkene niet in enig opzicht van slecht levensgedrag mag zijn niet nader is gespecificeerd in een wettelijke regeling, beleidsregels of een ander beleidsstuk en de burgemeester een betrokkene zijn levensgedrag in een concreet geval wil tegenwerpen moet de motivering van de burgemeester in ieder geval aan de volgende eisen voldoen. Ten eerste moet de burgemeester motiveren waarom de feiten en omstandigheden die aan zijn oordeel over het levensgedrag ten grondslag liggen in dat concrete geval relevant zijn voor de exploitatie van een horecabedrijf. Ten tweede moet de burgemeester motiveren hoe de betrokkene vooraf had kunnen weten dat hij, gezien die feiten en omstandigheden, niet aan die voorwaarde voldoet. Daarmee geeft de Afdeling een nadere invulling aan eerdere rechtspraak, waarin werd geoordeeld dat indien de

voorwaarde dat een betrokkene niet in enig opzicht van slecht levensgedrag mag zijn niet nader is gespecificeerd, uitsluitend die gedragingen onder de voorwaarde vallen waarvan het voor een ieder evident is dat daarmee niet aan die voorwaarde is voldaan.

Verder mag de toepassing van de voorwaarde dat een betrokkene niet in enig opzicht van slecht levensgedrag is op grond van het Unierechtelijke evenredigheidsbeginsel niet verder gaan dan nodig is om te waarborgen dat horecabedrijven worden geëxploiteerd op een wijze die geen gevaar oplevert voor de veiligheid, de openbare orde en het woon- en leefklimaat (artikel 10, tweede lid, aanhef en onder c, van de Dienstenrichtlijn). Dit betekent dat geringe feiten en omstandigheden die te maken hebben met het levensgedrag op zichzelf bezien niet mogen leiden tot een weigering van een vergunning en dat feiten en omstandigheden die wel kunnen leiden tot het oordeel dat de aanvrager van slecht levensgedrag is, niet gedurende een onredelijke lange periode in de weg mogen blijven staan aan verlening van de gevraagde vergunning. De burgemeester moet daarom motiveren waarom de feiten en omstandigheden waarop hij zijn weigering baseert niet gering zijn en waarom zij, ondanks een bepaald tijdsverloop, nog steeds iets zeggen over de betrouwbaarheid van betrokkene om een horecabedrijf op verantwoorde wijze uit te oefenen. [...]

[...] 3.4 [...] Bij of krachtens de DHW is geen nadere omschrijving gegeven van de eis dat leidinggevend niet in enig opzicht van slecht levensgedrag zijn (zie onder meer de uitspraak van 20 september 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2551](#)). De burgemeester stelt daarom, onder verwijzing naar vaste rechtspraak van de Afdeling, dat er geen beperkingen zijn aan feiten of omstandigheden die hij bij de beoordeling van het levensgedrag van [appellant] mag betrekken. Ook feiten en omstandigheden die niet gerelateerd zijn aan de exploitatie van een horecabedrijf kunnen volgens hem voor die beoordeling relevant zijn. Verder stelt de burgemeester dat de relevantie van die feiten of omstandigheden niet beperkt zijn in tijd, zodat een veroordeling van langer dan 5 jaar geleden eveneens een rol kan spelen. Ook mag hij gedragingen van [appellant] in aanmerking nemen die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, aldus de burgemeester.

De Afdeling is evenwel van oordeel dat de burgemeester ingevolge artikel 10, tweede lid, van de Dienstenrichtlijn een verdergaande plicht heeft om te motiveren waarom hij tot het oordeel is gekomen dat [appellant] op grond van de feiten die hem worden tegengeworpen van slecht levensgedrag is. De burgemeester heeft in deze zaak geheel niet gemotiveerd waarom de strafbeschikking van 2018 en de veroordeling in 2014 relevant zijn voor het op verantwoorde wijze leidinggeven aan een horecabedrijf. Ook is niet gemotiveerd hoe [appellant] had kunnen weten dat hij, gelet op deze feiten, niet aan de voorwaarde voldoet dat hij niet in enig opzicht van slecht levensgedrag is. Dat [appellant] niet voldoet aan de voorwaarde dat een betrokkene niet in enig opzicht van slecht levensgedrag mag zijn, is dus niet onderbouwd en daarmee is niet voldaan aan het evidentie criterium. De burgemeester heeft verder niet gemotiveerd waarom hij vorenstaande feiten niet als gering aanmerkt of waarom die feiten, ondanks het tijdsverloop, nog iets zeggen over de betrouwbaarheid van [appellant] als leidinggevende. Nu het besluit op deze punten geen inzicht verschaft in de afweging van de burgemeester, berust het besluit van 7 oktober 2020 niet op een deugdelijke motivering. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:1493](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Burgemeester moet uitgebreider motiveren bij weigeren vergunning vanwege 'slecht levensgedrag'") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2022, 472

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 20-05-2022 (publ. 23-05-2022), NL.22.4267
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 67 lid 3

Verdrag betreffende de Europese Unie 7

ASIEL. Eiser heeft belang bij de beoordeling van zijn beroep, omdat zijn asielaanvraag mede dient te worden aangemerkt als een verzoek om opheffing van zijn ongewenstverklaring. Verweerder heeft eisers asielaanvraag ten onrechte niet als zodanig opgevat. De rechtbank volgt eiser daarom in zijn stelling dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd dat wat eiser heeft aangevoerd geen raakvlakken heeft met de artikel 7-procedure. Eiser betoogt immers gemotiveerd dat hij zich bij problemen vanwege zijn seksuele geaardheid in Polen niet kan wenden tot een onafhankelijke rechter. Dat de artikel 7-procedure niet expliciet is uitgebreid met de vraag of voor LHBTI-ers bescherming mogelijk is in Polen, is daarom niet relevant.

2. De rechtbank moet ambtshalve beoordelen of eiser procesbelang heeft. Omdat eiser ongewenst is verklaard, kan hij zolang de ongewenstverklaring voortduurt, geen rechtmatig verblijf hebben.

Hieraan verbindt verweerder de conclusie dat eiser geen belang heeft bij de beoordeling van zijn beroep. De rechtbank ziet dit anders. Volgens de rechtbank heeft eiser wel procesbelang. Dit leidt de rechtbank af uit een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) van 29 mei 2015. [[ECLI:NL:RVS:2015:1789](#)] De Afdeling oordeelt daarin dat de rechtbank er niet mee kan volstaan het beroep tegen de afwijzing van een asielaanvraag van een vreemdeling tegen wie eerder een zwaar inreisverbod is uitgevaardigd, niet-ontvankelijk te verklaren vanwege het ontbreken van procesbelang. De Afdeling overweegt dat een asielaanvraag van een vreemdeling tegen wie eerder een zwaar inreisverbod is uitgevaardigd dat ten tijde van de aanvraag voortduurt, mede dient te worden aangemerkt als een verzoek om opheffing van dat inreisverbod, dan wel als een aanvulling van een reeds ingediend verzoek daartoe. Vervolgens moet een afwijzing van die asielaanvraag dan mede worden begrepen als een afwijzing van een verzoek om opheffing van het zware inreisverbod. De beoordeling of een vreemdeling voldoet aan de vereisten voor vergunningverlening wordt dan ten volle aan de orde gesteld in het kader van de toetsing van het besluit op het verzoek om opheffing van het zware inreisverbod.

De Afdeling komt tot dit oordeel om een concentratie van rechtsbescherming te bereiken. Naar het oordeel van de rechtbank valt niet in te zien dat deze gewenste concentratie van rechtsbescherming niet opgaat als sprake is, zoals hier, van een ongewenstverklaring.

Voor zover verweerder stelt dat deze jurisprudentie niet meer van toepassing is, volgt de rechtbank dit niet. Dat de Afdeling – zoals de gemachtigde van verweerder ter zitting naar voren heeft gebracht – in 2018 is omgegaan [[ECLI:NL:RVS:2018:3998](#)] in die zin dat een tegen de vreemdeling uitgevaardigd inreisverbod er niet langer aan in de weg staat dat een vreemdeling belang heeft bij een beroep in een verblijfsprocedure, heeft te maken met het arrest van het Hof van Justitie van 26 juli 2017, Ouhrami [[ECLI:EU:C:2017:590](#)] en de Terugkeerrichtlijn. Die nieuwe lijn van de Afdeling is echter enkel van toepassing op zware inreisverboden en niet op een ongewenstverklaring, zoals hier aan de orde.

Daarbij komt dat de vergelijkbare aanvragen van eiser in 2013 en 2020 door verweerder wel mede zijn opgevat als verzoeken om opheffing van de ongewenstverklaring. De gemachtigde van verweerder heeft ter zitting niet kunnen uitleggen waarom de aanvragen toen wel zo zijn opgevat en de aanvraag nu niet.

2.1 Eiser heeft dus belang bij de beoordeling van zijn beroep, omdat zijn asielaanvraag mede dient te worden aangemerkt als een verzoek om opheffing van zijn ongewenstverklaring. Verweerder heeft eisers asielaanvraag ten onrechte niet als zodanig opgevat. Het bestreden besluit is alleen daarom al onvoldoende gemotiveerd en onvoldoende zorgvuldig voorbereid. [...]

6.1. Verweerder heeft in het verweerschrift en ter zitting een aanvullend standpunt ingenomen. De rechtbank begrijpt daaruit dat verweerder stelt dat dat alleen als sprake is van omstandigheden die direct raken aan de artikel 7-procedure, de asielaanvraag ontvankelijk is op grond van sub b) van Protocol nr. 24, dus als de situatie van LHBTI-ers in Polen ook onderdeel zou zijn van de aanhangig gemaakte artikel 7-procedure. Eiser stelt daartegenover dat de artikel 7-procedure zijn relaas wel raakt, omdat – zo begrijpt de

rechtbank – de onderwerpen van deze procedure ook raken aan eisers mogelijkheid om effectieve bescherming te krijgen, omdat deze procedure (ook) gaat over de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht. Eiser heeft er daarbij - onder verwijzing naar diverse artikelen - op gewezen dat de haat tegen personen behorend tot de LHBTI-gemeenschap is ingegeven vanuit politici, terwijl de rechterlijke macht juist niet onafhankelijk is van de politici. Daarmee komt de effectiviteit van de door hem in te roepen bescherming in geding. De rechtbank volgt eiser daarom in zijn stelling dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd dat wat eiser heeft aangevoerd geen raakvlakken heeft met de artikel 7-procedure. Eiser betoogt immers gemotiveerd dat hij zich bij problemen vanwege zijn seksuele geaardheid in Polen niet kan wenden tot een onafhankelijke rechter. Dat de artikel 7-procedure niet expliciet is uitgebreid met de vraag of voor LHBTI-ers bescherming mogelijk is in Polen, is daarom niet relevant.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:4848](#)

JnB 2022, 473

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 20-05-2022 (publ. 25-05-2022), NL22.5887

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

Vb 2000 3.109d lid 2

ASIEL. Verweerder kan niet aangeven waar eiser een leeftijdsonderzoek dat aan de eisen van verweerder voldoet kan laten verrichten, terwijl deze mogelijkheid er wel moet zijn. Nu eiser zijn gestelde minderjarigheid niet met een eigen leeftijdsonderzoek aannemelijk kan maken en de uitslag zeer relevant is voor de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat, is verweerder naar het oordeel van de rechtbank gehouden om zelf een leeftijdsonderzoek te initiëren.

Besluit is onvoldoende zorgvuldig voorbereid.

8. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling [[ECLI:NL:RVS:2017:3288](#)] mag verweerder er gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel in beginsel van uitgaan dat de registratie in een andere lidstaat zorgvuldig heeft plaatsgevonden, zodat het aan de vreemdeling is om aannemelijk te maken dat de – in dit geval in Italië – geregistreerde leeftijd onjuist is. Eiser heeft met zijn opvolgende aanvraag een leeftijdsonderzoek van het OLVG te Amsterdam overgelegd. Verweerder heeft het NFI gevraagd een oordeel te vormen over dit leeftijdsonderzoek. Het NFI stelt dat de methode zoals door het OLVG gehanteerd (de zogeheten hand-pols methode) niet geschikt is om in de fase van de

leeftijd van eiser zijn minder- of meerderjarigheid aan te tonen. Op basis van de scan van de hand en pols kan een skeletleeftijd worden afgeleid maar deze komt niet altijd overeen met de juiste kalenderleeftijd. Dit omdat er sprake is van een grote spreiding in kalenderleeftijd bij de verschillende fasen van ontwikkeling: sommige individuen lopen (tot enkele jaren) voor op de standaard, terwijl anderen achterlopen op deze standaard. Dit is alleen mogelijk in de vroege fasen van ontwikkeling van een individu. De rechtbank begrijpt dat de gebruikte methode volgens het NFI niet voldoende nauwkeurig is. De skeletleeftijd van eiser zoals door het OLVG geconstateerd kan wijzen op minderjarigheid maar ook op meerderjarigheid door de genoemde spreiding.

9. Ter zitting heeft verweerder aangegeven dat, indien zij een eigen leeftijdsonderzoek initieert, dit onderzoek door het NFI wordt verricht. Dit onderzoek betreft, net als het onderzoek van het OLVG, een botonderzoek maar is uitgebreider. Het betreft niet alleen een scan van de hand en pols maar ook van het sleutelbeen, zo begrijpt de rechtbank. Deze methode is nauwkeuriger dan de methode van het OLVG. Ter zitting is echter tevens gebleken dat verweerder niet kan aangeven waar eiser een leeftijdsonderzoek dat aan deze eisen van verweerder voldoet, kan laten verrichten. De rechtbank stelt daarnaast vast dat uit het beleid van verweerder blijkt dat deze mogelijkheid er wel moet zijn. Immers in de werkinstructie 2018/19 is te lezen dat de vreemdeling de gestelde minderjarigheid met een leeftijdsonderzoek kan aantonen. De rechtbank constateert dat de beleidsregel waar het hier om gaat door eiser niet ten uitvoer kan worden gebracht. Nu eiser zijn gestelde minderjarigheid niet met een eigen leeftijdsonderzoek aannemelijk kan maken en de uitslag zeer relevant is voor de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat, is verweerder naar het oordeel van de rechtbank gehouden om zelf een leeftijdsonderzoek te initiëren. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder onvoldoende zorgvuldig onderzoek heeft verricht en dat het bestreden besluit daarmee onvoldoende zorgvuldig is voorbereid. Het bestreden besluit komt daarom in aanmerking voor vernietiging.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:5024](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Gemeenschapsonderdaan

JnB 2022, 474

MK ABRs, 24-05-2022, 202006961/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 9 lid 1

GEMEENSCHAPSONDERDAAN. Afgeleid verblijfsrecht. De vreemdeling heeft aannemelijk gemaakt dat zij daadwerkelijke, meer dan marginale, zorg- en opvoedtaken verricht voor het kind en dat in zoverre sprake is van een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat niet is gebleken dat zij voor haar kind de in het arrest Chavez-Vilchez, [ECLI:EU:C:2017:354](#), bedoelde zorg- en opvoedtaken uitvoert.

4.2. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de vreemdeling aannemelijk gemaakt dat zij daadwerkelijke, meer dan marginale, zorg- en opvoedtaken verricht voor het kind en dat in zoverre sprake is van een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding. De vreemdeling deelt nog steeds het ouderlijk gezag met de vader. Weliswaar is er geen formele omgangsregeling overeengekomen, maar uit de overgelegde stukken blijkt dat, vanaf het moment van binnenkomst in Nederland, de

vreemdeling regelmatig bij het kind in Den Haag, en het kind regelmatig bij de vreemdeling in Groningen, heeft verbleven. Dit wordt onder meer door de overgelegde reisinformatie, foto's en diverse verklaringen onderbouwd. De rechtbank heeft weliswaar terecht overwogen dat foto's op zichzelf slechts een momentopname zijn, maar dat betekent niet dat daaraan geen enkele betekenis toekomt, wanneer deze, zoals hier het geval is, het beeld dat uit de overige overgelegde stukken naar voren komt, ondersteunen. Daarnaast draagt de vreemdeling de zorg voor het kind wanneer de vader voor zijn werk afwezig is en heeft zij rekeningafschriften overgelegd, waaruit kan worden afgeleid dat zij onder meer kleding en schoolspullen voor het kind koopt. Ook blijkt uit de overgelegde stukken van medewerkers van de school van het kind en van zorginstanties die hem behandelen voor zijn gedragsproblematiek dat de vreemdeling stelselmatig is betrokken bij overleggen met die school en zorginstanties, dat zij eveneens is betrokken bij beslissingen die in het kader van die behandeling moeten worden genomen, en dat haar aanwezigheid van belang wordt geacht voor het succes van die behandeling.

Uit de overgelegde stukken, in onderlinge samenhang bezien, blijkt derhalve dat de vreemdeling, voor zover de omstandigheden van haar verblijf in Nederland dat toelaten, vanaf het moment waarop zij tezamen met het kind en de vader Nederland is ingereisd, nauw bij de zorg voor en opvoeding van het kind betrokken is geweest. Die constatering vindt verdere bevestiging in de in hoger beroep door de vreemdeling overgelegde stukken. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat niet is gebleken dat zij voor haar kind de in het arrest bedoelde zorg- en opvoedtaken uitvoert.

De grief slaagt.

[ECLI:NL:RVS:2022:1466](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2022, 475

MK ABRS, 23-05-2022, 202107853/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Transgender. Staatssecretaris mag niet alleen afgaan op het geslacht dat in het paspoort van de vreemdeling staat vermeld. Bij transgender vreemdelingen moet per geval naar een passende oplossing worden gezocht.

1. De vreemdeling is transgender. De vreemdeling is geboren als man, maar identificeert zich als vrouw en heeft een gedeeltelijke medische transitie ondergaan. [...]
2. Bij de vreemdeling komt de genderidentiteit niet overeen met het geslacht als vermeld op haar identiteitsdocumenten. Dit enkele gegeven staat op zichzelf niet aan bewaring in de weg. In deze situatie mag van de staatssecretaris wel worden verwacht dat hij bij het aanwijzen van de plaats of ruimte voor de uitvoering van de bewaring de genderidentiteit zal respecteren, zodat hij niet alleen afgaat op het geslacht dat in het paspoort van de vreemdeling staat vermeld. Dit betekent dat hij in situaties als de onderhavige, dus bij transgender vreemdelingen, per geval naar een passende oplossing moet zoeken.
3. De staatssecretaris heeft in de schriftelijke uiteenzetting te kennen gegeven dat de vreemdeling binnen Detentiecentrum Rotterdam op de Extra Zorg Afdeling is geplaatst. Dat is volgens de

staatssecretaris een beschermde omgeving waar de ingeslotene individueel wordt begeleid. Bovendien heeft de vreemdeling tijdens het vertrekgesprek van 17 december 2021 desgevraagd te kennen gegeven dat overplaatsing naar een detentiecentrum voor vrouwen niet nodig was. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht overwogen dat de bewaring in het geval van de vreemdeling niet onevenredig bezwarend is. De grief faalt.

[ECLI:NL:RVS:2022:1462](#)

[Naar inhoudsopgave](#)